

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postafakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m — Kiadóhivatal: Kíspest, Thököly-út 18.

„Nemcsak nékem pedig.“

2. Tim. 4, 8.

Pál apostol amellett, hogy az evangéliomnak szóban és írásban egyik vagy talán a legnagyobb hirdetője volt, nem szünt meg állandóan, mindenfelé amerre csak járt, és milyen sokfelé járt, munkatársakat toborozni. Keresett és kiképzett embereket, szolgatársakat Urának parancsára, aki hangoztatta, hogy az aratás nagy, az arató munkás pedig kevés. És azért is, mert tudta, hogy a munkájának eredményét állandóan veszélyezteti a hitetlenség és a tévhit, a világ és az ördög. De azért is, mert rájött, hogy munkatársak nélkül ő maga sem dolgozhatik úgy, mint hogyha vannak mellette nemcsak azonos hitű és meggyőződésű, azonos lelkületű keresztyén testvérek, hanem vele együtt fáradozó munkások is. Az ember egymagában sohasem képes teljes és gazdag hitéletet élni. A missziói munka mindig egyúttal öfenntartás az egyéni, személyes hitélet szempontjából is. Amikor Jézus az első és nagy parancsolattal egyenlő értékűnek mondja a másikat: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat“, akkor nem annyira egy szép és dícséretes keresztyén erény gyakorlására buzdít, mint inkább arra tanít, hogy a gazdag és teljes lelkiéletet a felebarát nélkül lehetetlen-ség kifejleszteni és élni. Hívó keresztyénekkal való együttélés nélkül hiányoznak életünkben azok az

indítékok, erők és vonások, amelyek az életet bővülködő étletté teszik. A remeteség nem keresztyén életeszmeny. A magános veréb a háztetőn siralmas és szegényes jelenség.

A misszióknak tehát a keresztyén-ségben igen mély lelki és hitéleti gyökerei vannak. A misszió több és mélyebb, mint az egyháznak terjeszkedési, hódítási törekvése és harca. Több, mint a Krisztus missziói parancsa iránti engedelmes-ség. A misszió hozzátartozik a hit-élet lényegéhez; ennek intenzitását nemcsak méri, hanem fokozza. Missziói munka nélkül az egyház önmagát szegényíti végzetesen, mert azt mellőzi el, ami okvetlen szükséges életének teljességéhez és kibontakozásához. A misszió serkenti és képesíti az egyházat csak-úgy, mint az egyes hívőt, hogy az életben újabb és újabb indításokat és ösztönzéseket kapjon hit- és élettartalmának kiépítésére és gazdagítására.

A misszió, mint toborzó munka, megköveteli a személyes latbave-tést és kockázatot. A misszióban és a misszió által lesz az élet ne-mes harc és pályafutás. Vallásos ismeretek terjesztése, a tanítás, történnék bár a legjobb módszerek szerint, nem fog magában véve eredményt elérni, mert a vallásos-ság személyi behatásokból, mások-nak példájából, egyesek és közös-ségek vallásosságából kap lángra.

Minden igehirdetés minden vallás-tanítás meddségre van kárhoztatva, hogyha nem hordozza az igehirdetést és a vallás-tanítást személyes és közösségi — gyülekezeti és egyházi — hitélet.

A misszióknak, mint általában a vallásos életnek tápláló forrása, tehát mindig csak személyes és valószínű hitélet lehet. Ezt semmiféle szervezet nem pótolhatja; ellenben az élő hit mindig megteremti az organizációt is; ezt viszont csak az élő hit tudja a megcsontosodástól megóvni. A missziói munka — ezt a szót a legtágabb értelemben véve — minden esetben feltételezi és megköveteli a munkásban és a misszionáló közösségben az eleven életet; enélkül csak kényszeredett kirakatmunka. A malom zakatol, de nem őröl. Az apostol szava: „nemcsak nekem pedig“, mutatja, hogy a keresztyén ember mások nélkül nem lehet keresztyén. A misszió ad indítást és alkalmat arra, hogy a vallásos alapérzet újabb és újabb erkölcsi elhatározásokból és vállalkozásokból kapjon tartalmat és lendületet, így állandóan felfrissüljön és tisztuljon.

Az emberiség ma új életformákat keres és új élettartalmat akar szerezni. Ezen az egyetemes fordulón a keresztyénség; benne egyházunk és mindegyikünk akarvánemakarván döntőbe kerülünk. Erős meggyőződésünk, hogy a Krisztus egyházán a poklok kapui sem vehetnek diadalt; hogy a keresztyén élet, vagy amint az Írás nevezi, ez az „út“ az egyedül helyes és igaz, az egyedül valódi és életszerű. Ezt azonban bizonyítanunk kell és erről bizonyítást kell tennünk. A missziói feladat szem előtt tartása megmutatja, hogy itt és most a

puszta önfenntartás a maga önző és korlátolt értelmezésében nem elegendő, sőt öngyilkosság; aki az életét kockáztatja és elveszti a Krisztusért, és a világ megtartásáért, az nyeri meg az életét. Felül kell emelkedni minden egyéni és közösségi önzésen és örömmel kell vallanunk: „nemcsak nekem pedig, hanem mindazoknak is, akik vágyva várják az Úr megjelenését“.

Nem szabad azt gondolnunk, hogy az élő Krisztus köve van bármelyik földi intézményhez vagy egyházhoz. Ezek formák, organizációk, hogyha nem teszi őket a Szentlélek élő organizmusokká, akkor elpusztulunk és helyükbe más forma, más organizáció lép, amelyben a Szentlélek alkalmasabb eszközt teremt magának a munkálkodásra. Komolyan kell vennünk az élő Krisztusnak fenyegetéseit is, nem csupán kegyelmes ígéreiteit: „Térj meg és az előbbi cselekedeteket cselekedd; ha pedig nem, hamar eljövök ellened, és a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.“

Egymásra vagyunk utalva az istenes élet területén is. Egymásnak tagjai vagyunk. Egymás terhet hordozzuk. Ezt a közösséget ápolnunk kell, tudatosan, vállalva mindazt az egyéni nehézséget és kényelmetlenséget, amivel a közösség ápolása mindig együttjár. Egymagában senki sem jut el az életre és az üdvösségre. Tehát keressünk és neveljünk munkatársakat, hittestvéreket, hogy önmagunkat megtaláljuk és önmagunkat neveljük. Ne érijük be irányelvekkel, tétélekkel és bölcs elgondolásokkal. Utunk vigyen mindig az emberekhez; ő köztük találjuk meg Istent, mert Isten ő köztük jelentette ki magát emberré lett Fiában.

Missziót oroszországi rokonaink közé!

A most folyó oroszországi háború nagyon közelről érint bennünket. A mi katonáink is ott harcolnak a tűzvonalba és hogyan érintene minden magyart az, amiért magyar vér folyik. Az orosz régi ellenségünk. Sokszor kellett tengernyi túlerajének magyar honvéd-csapatokat állítani. A sok fényes hadített között szomorú történetlapokat is forgatunk. Ki ne érezné, hogy a mostani küzdelem azoknak szükségképeni folytatása? A bolsevizmus átkos istentelensége sem nyugodott meg soha az óriási birodalom határain belül, hanem mindig fenyegette a békés szomszédot. Mi is kaptunk a mérgéből 1919-ben és két évtizeden keresztül éreztük nyomasztó közelségét. Hogyne dobogna meg most minden keresztény szíve, amikor a szervezett istentelenség ellen a maga fegyvereivel indult meg megtorlás hadjárata?!

Azonban nemcsak az ellenség, a vele kapcsolatos megtorolni valóink miatt érint bennünket közelről ez a háború, hanem még közelebb állnak hozzánk azok, akikhez megnyitja az utat a hadjárat győzelmes lefolyása. Úgy vagyunk, mint az a férfi, aki családja feje felett perzselő lángok közé rohan, hogy övéinek készítsen szabadulást. Vagy mint a bányász, aki a beomlott tárna mögött édestestvérét tudja s fogyni nem akaró törmelék-tömeg lázas takarítása közben gondolata szüntelen odalenn jár, ahol már fogyni kezd a levegő. Ha pedig te nem volnál így kedves olvasóm, ha csak véres távoli színjátéknak érzed az ott dúló háborút, gyere velem egy kis tanulmányútra, hadd fészkelje be magát a te szívedbe is a testvérfeltés és az íránta érzett mentő szeretet.

A végtelen orosz síkság nem is annyira idegen föld nekünk mint gondolnánk. Ha a Kárpátok koszorúzta magyar medencének ezer év alatt úgy szívünk-höz nőtt minden röge, akkor arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy a Volgának a síkján ötezer évig érezte otthon magát a magyar. Népünknek a bölcsője ott ringott az Ural hegység lábánál és Kr. e. négyezer évvel lóra termett őseink a Káma folyóra jártak itatni. Ne gondold, hogy csak a pásztortűz hamvadó parazsa maradt utánuk, amikor őseink sátor bontva nyugat felé indultak. Nagy népcsalád élt már ott akkor és csak egy kalandvágó tagja sodródott ismeretlen tájak felé. A testvérek otthon maradtak és csak aztán szórta szét őket a nép-

vándorlás hömpölygő áradata. Menjünk el most rokonlátóba. A vér nem válik vízzé. Bizonyosan meg fogjuk találni a testvért.

A hat évezred nagy változásokat hozott az otthon maradtak életébe is. Szétszóródtak és külön néptörzsekre szakadtak. A legközelebbi rokonainkért kell legmesszebbre elmenni. Az idők viszonyosságai őket felszorította az Ural hegységbe, átkényszerítette Ázsiába s most az Ural északkeleti lábánál sátoroznak a *vogulok*. 1926-ban 5.700-ban vallja be számukat a szovjetorosz népszámlálás. Szomszédai az *osztjások*, akik az Ob folyó mellett szóródtak szét szerte Szibériában. 22.170 a számuk ugyanazon népszámlálás szerint. Az Uraltól nyugatra *zürjének* élnek szerves tömegben 369.000-en. Tőlük délre a *vojtyákok* még sűrűbben a Vjatka és a Káma folyó szegletében. 508.700 a számuk. Közvetlen szomszédai a *cseremiszek*. 425.700-an élnek a Volga felsőfolyása mellett. Még délebbre a Volga középfolyásának két oldalán a legnagyobb oroszországi finnugor néptörzs: a *mordvin* lakik. 1,267.000 volt a számuk 1926-ban. Rokonainkat keresve ott találjuk még az orosz birodalomban a finn hazától elszakított 300.000 *karjalait*, 25.000 *vepszét* 1500 *livet*, 1000 *vótót* és 2600 *lappot*. Szétszórt, elnomott apróbb és nagyobb néptörzsek. Ha a számukat összeszámoljuk, mégis 2,928.570 lélek jön ki. Ha gondolunk a szovjetorosz népszámlálás nyilván csökkentő célzatosságára, akkor nyugodt lelkiismerettel mondhatjuk, hogy kereken három millió testvérünk él Oroszországban. Bizonyára közelről érint bennünket az a világesemény, amely döntően befolyásolja az ő jövőendő életüket!

Még jobban megdobogtatja testvérszívünket, ha évezredes sorsunkra is vetünk egy pillantást. Óshazánk ott volt Ázsia kapujában. Magyar eleinket Ázsia méhéből meginduló népvándorlás sodorta nyugat felé. Ők is sokat szenvedtek tőlük. Gyakran kellett tovább húzódnai az útjukból. Testvérnepeinken mindez átviharzott. A Kárpátok védte gyönyörű hazánkban gyakran sok vér hullása árán tartóztattuk fel a keletről jövő veszedelmet, de mihozzánk ezek mindig rokonnepeink szétpiport otthonain keresztül jöttek. Ha vérről áztatott a mi földünknek minden röge, százszor az az ő hazájuk. Milyen emlékezetes sötét lap pl.

a tatárdulás a mi történelmünkben. Másfél éves pusztításuk egy évszázadra visszavetette nemzetünk fejlődését. Rokon népeink több mint 300 évig nyögtek a tatár rabigát (1236—1552). „A kegyetlen hódítók a leigázott néptörzseket alsóbbrendű szolgatömegnek tekintették, amelyet kényük-kedvük szerint megaláztak, sanyargathattak, kiszípolyozhattak s gyakori harcaikban, katonai vállalkozásaikban faltörő kosnak használhattak. A votjakság a maga erejéből nem tudott könnyíteni helyzetén, pedig számtalanszor fellázadt elnyomói ellen.“ (Zsirai: Finn-ugor rokonságunk 228. l.) A nyugatabbra lakó finn-ugorok; cseremiszek, mordvinok a tatár és orosz birodalom ütköző pontján éltek. Nekik kellett harcolniuk mind a kettővel s a tatárok és oroszok is az ő földjükön vívták meg véres háborúikat. Legjobban pusztítva természetesen az őslakókat. „A váltakozó szerencsével folyó harcokból kiemelkedik az 1377. évi. A mordvinok ekkor

a tatárokkal szövetségbe megsemmisítettek egy orosz hadsereget, elpusztítják Nizsnij-novgorodot és földüljék a Volga partjára telepedett oroszok falvait. Am hamarosan út a bosszú órája. A moszkvai csapatok végigharásolják a mordvin-földet, szétrombolják a mordvinok téli tanájit, felkoncolják az el nem menekült lakosság apraját-nagyját, az előkelőbbeket pedig magukkal hurcolják és a Volga jegén vérebeikkel szétzaggattatják őket.“ (i. m. 262. l.) Majdnem két évszázadon keresztül folyik váltakozó szerencsével a pusztító öldöklés. A mordvinok, cseremiszek még leigázhatatlan ellenfélként állnak az orosz hódítás útjában. Egyedüli hátrányuk, hogy a finn-ugor népek már nem egységesek. A népvándorlás már szétszórta őket. Pedig a számuk még elég lett volna ahhoz, hogy újtáj állják az oroszok térhódításának. És akkor ma egészen más képet mutatna Kelet-Európa és Ázsia térképe.

(Folytatjuk.)

A régi kut.

— Történet Assuanból (Nubia). —

Husne fontos út előtt áll. Az út anynyira fontos, hogy szíve vadul ver és arca szinte lángol az izgalomtól. A város házai mellett elsiet, tovább, egyre tovább, míglen elérte célját: az ősrégi kutat a megkopott gránitszobor mellett. Mintha szentélybe lépne. Füstölő pálcákat húz elő és meggyújtja őket, aztán hétszer föllép a gránitszobor vállára és térdére. Kitaposott lépcsőkön lemegy a kúthoz, lassan és ünnepélyesen hétszer körüljárja annak belsejét. Közben szüntelenül szíve nagy kívánságára gondol. Gyermeket szeretne. Azért jött ide, hogy vágya teljesüljön, azért mutatott be füstáldozatot és vitte véghez szertartásait Husne tisztelettel teljesen tekint föl a szoborhoz. Úgy tetszik neki, mintha istenség volna. Elégedetten indul hazafelé. Megtette a magáét és bizonyára nemsokára lesz gyermeke.

Husne szilárdan hiszi ezt. Az idő azonban mulik és szíve kívánsága csak nem akar teljesülni. A várakozás hosszú lesz Husne számára. Bizonyoságot akar. Esti órában, sűrűn elfátyolozva elsiet az egyik keskeny sikátorba. Egészen ellentétes irányban az ő utcájától. Kopogtat az egyik ajtón, be is engedik. Egy öreg asszony megkérdi: „Mit akarsz tudni?“

Husne izgatottan suttogja: „A jövőt akarom tudni. Mondd, lesz nemsokára gyermekem?“

Az öreg asszony nyugodt marad. Kiterít egy kendőt, fehér kagylók után nyul — hét van neki — és széjjelveti. Nem látszik ijesztőnek, Husne hátán mégis könnyű borzongás fut végig. Az öreg asszony ránéz Husnere és így szól: „Menj csak haza. A kagylók jól fekszenek. Lesz gyermekek.“

Husne boldogan fut haza és tovább vár. De őh — a kagylók úglátszik mégse feküdtek jól — mert hónapok, évek mulnak el. Husne szíve hívásága még nem teljesedett. Elmegy a kúthoz, elfut a jósnőhöz. Hát mindezeknek nincs érteke?

És íme — amikor Husne már megszámolni se tudja, hányszor ment le a régi kúthoz, akkor végre megkapja az oly régen sóvárgott gyermeket. Fiú az. Kedves, kicsi fickó, szeretné mindenki megmutatni. Husne azonban aggódva őrzi, még a szomszédasszonynak se szabad látnia. Az irigység pillantásával nézhetne rá és az betegé tenné fiát. Vagy ha akaratlanul is megrontaná! Ilyesmi megtörténik egy szempillantás alatt. Husne azonban tud segíteni ma-

gán. Csak holt állatot kell látni az utcán és azután ilyen kis fiúhoz jönni! Elgondolni is szörnyűség, mi történik azzal! Nem — Husne senkit sem enged be. Titokban örül fiának, de örömébe félelem és remegés vegyül. Olyan sok rossz embert ösmer, tud sötét hatalmakról és szellemekről. Még senki se beszélt neki arról az Egyről, Akinek karjába bizalommal teheti gyermekét, mert Ő erősebb a pokolnál és annak sötét hatalmáinál.

Husne aggódik saját magáért is. Nemrégien elhagyta fejkendőjét. Amikor újból kezébe kerül, ime, egy darabot kivágtak belőle. Husne fölkiált nagy borzalmában. Óh, nem az elszakadt fejkendő miatt, bár egészen új volt. Nem, — azt kiheverheti, — de a hiányzó darabot valaki gyűlöletből vágta ki. Valaki kárt okozhat neki azzal a darabka szövettel, sőt meg is bolondíthatja. Husne persze semmiképpen se tudja magának megmagyarázni, hogyan történik az, de így van és ez kétségbejött.

Husnének elővigyázatosnak kell lenni a szellemekkel szemben is, azok nem hagynak magukkal tréfálni. Husnének gyakran kell tüzet tennie és mindenféle áldozatokat bemutatnia. Hűen és lelkiösmeretesen cselekszi azt. Amellett

odaszökik a jósnőhöz és elmegy a régi kúthoz. Hisz a régi oszlop erejében, bíz a jósnő tudományában, fél a gonosz szellemek hatalmától és egyre boldogtalanabbá lesz. Hitének nincs ereje, mert az csak sötét babona.

Husnét tönkreteszi a babona. Mások is így vannak. Szomszédasszonya szintén vettet kagylókat és a városban lakó asszonyok valamennyien a babona sötét világában élnek.

Ki szakítja ki őket ebből a sötét világból? Csak Egy képes erre — az Úr Krisztus.

De hogyan lehet Ő életük Urává?

Kiküldi követeit oda, ahol sötét babona vert tanyát és azok így kiáltanak a megrémített asszonyok felé: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz mind te, mind pedig házadnépe!”

Ahová az Úr Krisztusban való hit bevonul, onnan a babonának el kell tűnnie. Ott nem kell többé jósnőhöz, vagy a kútnál lévő kőszoborhoz menni. A szellemektől és a szomszédasszony gonosz tekintetétől való félelem eltűnik. Az ember biztonságban tudja magát az Úr Krisztusban való hitben. Az Ő keze tud adni, megőrizni és megtartani.

Németből: *Zarándi Attila.*

Sírhantok a sykomorfa alatt.

Afrikában vagyunk, a Kilimandsaro vidékén, ahol a wapare törzs lakik. Ott fekszik egy kicsi falu, annak szép csöndes temetőhelye van. A nagy, árnyas sykomorfa alatt temetik el a keresztyéneket.

„Semmi se mennek hitükkel“, mondják a pogányok, amikor a keresztyén sereg első tagjait eltemetik. „Éppenúgy meg kell halniok, mint nekünk.“

De csodálkozás száll át az országon, amikor az ember hallja és a temetőben átéli, milyen megvigasztalva vesznek búcsút egymástól a keresztyének. Nincs jajveszékélés, mint a pogányoknál, nincs vigasztalan reménytelenség. Nem, — ők úgy vesznek búcsút egymástól, mintha a viszontlátás közel volna. A pogányok még egy valamin csodálkoznak: a keresztyének nem menekülnek halottaik sírjától. Mindig ott lehet találni őket, virággal kezükben. A sykomorfa alatti temető sok gondoznivalót ad a pogányoknak. Nem sötét hely — békeség helye.

A keresztyének ismét temetnek, sírba teszik övéiknek egyikét. A föltámadás énekei örvendezve csendülnek föl a csöndes temetőhelyen. Fehérhajú öregember áll szorosan a sírhantolt sírdomb mellett. Nagy félelem honol szemében. Így teszik majd őt is a földbe, valahová! Talán fönn a hegyen, vagy kint a falu mögött a sziklafalnál. Nem pihenhet itt a keresztyének mellett, mert hiszen pogány.

Az öreg fáradtan vándorol haza. Kerülőt tesz. Nagy ívben megy a falu körül, míglen ott áll a sziklafalnál, ahol talán egykor őt is elföldelik. Az egész hely vigasztalan és sivár. Síri csönd honol, mert egy ember se merészel elmenni itt, a sziklafal előtt. A szellemek tanyáznak itt — az elhaltak szellemei. A fehérhajú öreg is remeg, és látni szeretné a helyet, ahol egykor nyugodnia kell. Borzadály rázza meg, ha arra gondol, hogy talán rövidesen itt földelik el, mert itt e sziklafalnál minden reménynek vége van.

Az öreg ember azonban szeretne reménnyel bírni, úgy, amint a keresztyének hordozzák szívükben egész életükön át, de különösen a halál órájában. Mit is énekeltek ma odafönt a temetőben? Az öreg sohasem hozza össze a szavakat, de az ének értelmét még jól tudja. Életről, a halál után való örök életről való szó benne. A keresztyének örülnek ezen. Azért olyan megvigasztaltak a halálánál és búcsúvételénél.

A következő éjszaka hosszú. Elhatározás érlelődik az öreg emberben. Korán reggel véghez is viszi. Elmegy a misszionáriushoz. Olyan nagy kérése van. „Misszionárius“, mondja, „lásd, én olyan szívesen lettem volna keresztyénné, de

túlsgósan öreg vagyok a tanulásra. Sohasem tudom megérteni, amit mondasz. Egyet azonban meg kell ígérned nekem. Ha majd meghaltam, tessék a sykomorfa alatt, ahol a keresztyének alusszák álmukat. Mellettük akarok feködni és pihenni.“

A misszionárius megígér neki egy sírhelyet a keresztyének mellett. Az öreg megvigasztaltan megy haza. Életében nem tartozott a kis keresztyén gyülekezetbe, de a halálba szeretne egy lenni az övéik közül. Ahol őket eltemetik, ott békeség van. A sykomorfa alatt lévő síroknál átélte valamit a föltámadás erejéből.

Missziói imaóra

1941. évi jelmondatunk: „Keresétek az Urat és éltek.“ (Ámos 5, 6.) — Október havi jelmondatunk: „Légy bátor és erős, mert veled lesz az Úr, a te Istened.“ Józsué 1, 9. — Imáoránkon (okt. 14.) tegyük elmékedésünk alapjául ezt az ígét: „Titeket Isten hatalma őriz a hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.“ I. Péter 1, 5. — Havi jelmondatunkkal együtt elmékedésünk irányul azokra a nehézségekre, amelyeket meg kell oldanunk, ha Isten parancsát teljesíteni akarjuk. Kétségtelen, hogy Isten minden parancsa, amelyet ad, egyúttal kegyelem: méltat bennünket arra, hogy akaratának végrehajtói legyünk a világban. De ebben a világban Isten akaratának sokan ellenszegülnek: sokan nem törődnek vele; sokan más akaratnak engedelmessé válnak; nagy hatalom a bűn. Isten mindezekkel szemben ígéri nekünk az ő hatalmát, aminek semmi és senki ellent nem állhat. Velünk van és velünk munkálkodik már itt a földön. Ez az egyik kegyelmes ígérete mostanra. De van az örökkévalóságra is ígérete. Az üdvösséget ígéri, amely máris készen van, mert elkészítette a Krisztus. De az „utolsó időben“, amikor ez a világ eljut végső kifejléséhez, nyilvánvaló lesz nekünk és azoknak is, akik most ellenszegültek az igazságnak. — Életmunkánk épen úgy az örökkévalóságban termi meg romolhatatlan gyümölcsét, mint ahogyan a missziói munka eredménye is a maga gazdagságában és szépségében az örökkévalóságban tűnik ki. Az, hogy Isten hatalma őriz, szintén azt mutatja, hogy

veszedelmek leselkednek reánk, Isten kegyelmes segítsége nélkül elvesztenénk üdvösségünket. Napról-napra és mindörökké Istenre vagyunk utalva. Mennyire szükséges, hogy ezt az Istenre utaltságunkat meglássuk és ebből kifolyólag napról-napra, szüntelen ápoljuk az Istenrel való közösséget a Jézus Krisztusban a Szentlélek által! Ebben a közösségben találjuk meg a bátorságot és az erőt az istenes életre. Isten velünk van! És Isten értünk van! Milyen boldogító és felemelő, megnyugtató és bátorító tudat! Azonban éppen ez a tudat vétesse velünk észre azt is, hogy „Isten velünk és értünk“ azt követeli, hogy olyan életet folytassunk, amelyben szükség van bátorságra és erőre. Amit Isten ad, azt igénybe kell vennünk. A veszedelmeket nem szabad kikerülnünk, a nagy feladatok elől nem szabad visszahúzódnunk. Isten nagy dolgokat követel tőlünk, mert nagy javakat ad. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy nem riadunk-e vissza ma is valamitől, amit Isten tőlünk elvár; s ha igen, akkor majd mai igéink figyelmeztessenek bennünket arra, hogy bátorsággal és erőfelfejtással kell élnünk e világban. Ma is és ott, ahol vagyunk.

Misszióegyesületünk pénztárosát Rímár Jenőt, Scholz László és dr. Keken András lelkészeket, a külmiszió hű és lelkes barátait szeptember hó 7-én iktatták be ünnepélyesen Budapesten. A lelkipásztorokat írásban és előszóban köszöntöttük és ők ígérteik szerint a külmisziót továbbra is támogatni fogják.

H I R E K.

A kiadóhivatal kéri azokat az olvasókat, akik előfizetésüket még nem rendezték, sziveskedjenek sürgősen beküldeni tartozásukat. Különösen azok rendezzék tartozásukat, akik több évre tartoznak. A mai nehéz viszonyok között csak úgy tarthatjuk fenn lapunkat 1 pengős előfizetés mellett, ha mindenki teljesíti előfizetési köteleességét.

Gyűjtsünk új előfizetőket a Missziói Lapoknak!

Budapesti bibliáraink nyáron sem szüneteltek, csupán az előadások maradtak el azokról. A bibliárainkon vitéz Sréter Ferenc, dr. Molnár Gyula közig. bíró, Rimár Jenő és Győry János szolgáltak. Szeptember havi összejövetelünkön Göbel Tina misszionáriusnő tartott igen meglehangú előadást. Előadásában a mánuszi „drága kővekről” beszélt. Mánusz és az a környék e világ előtt az aranymezőiről és drágaköveiről híres. Hazafelé utaztában csakugyan ezt keresték a podgyászaiban. De ő Isten drágaköveit szívében rejtegeti és imádságaiában hordozza. Ezek azok a lelkek, akik a kanibáli sötétségből Isten világosságára jutottak. Ezeknek a csodálatos, hithű, megtért lelkeknek az életéből hallottunk megszégyenítő és biztató élményeket. Egy-egy kis történetet lapunk más helyén közlünk majd. Dr. Molnár Gyula elnök a missziói parancs alapján az oroszországi néprokonaink missziójára hívta fel a figyelmünket és buzdított nagyobb felelősségre. Októberhavi összejövetelünk a második hétfőn, azaz 13-án 7 órakor lesz Üllői-út 24. szám alatti imateremben.

Külmissziói tanfolyam. 30 esztendei ébresztő munkánk nyomán többen jelentkeztek már a külmisszióba. De még többen érzik a felelősséget, hogy ha már külföldre nem juthatnak ki, legalább idehaza támogatassák a külmisszió ügyét, dolgozzanak érdekében és érdeklődjenek munkája után. Ezeket figyelembe véve elhatározta egyesületünk, hogy a Református külm. szövetséggel karöltve külmissziói tanfolyamot rendez tanfolyam a reformáció hetében lesz Budapesten a XIV. ker. Fóthi uti evangélikus egyházközség épületeiben. A 1941 okt. 27—nov. 2-ig. A tanfolyamra felhívjuk mindazok figyelmét, akik vala-

mikor is titkárunknál külmissziói munkára jelentkeztek. De azon kívül is hívunk mindenkit, aki idehaza a gyülekezeti munkában, vasárnapi iskolában, bibliakörökben, ifjúsági vagy felnőtt munkákban vezető szerepet betölt vagy a külmissziói érdeklődést ébreszteni kívánja. A tanfolyamon szakszerű előadásokban, misszionáriusok tanácsaiban, módszertani utasításokban és bibliatanulmányokban részesülnek a jelentkezők. Délelőttökint belmissziói intézményeinkbe, külmissziói és bibliai muzeumokba vezetjük el a résztvevőket. A tanfolyam egy hétig tart. Vidékieknek reformáció hetében 50%-os vasúti kedvezmény áll rendelkezésre. Olcsó szállásról és kosztról az egyesület titkára gondoskodik. Napi összes költség kb. 3 P lesz. Vidékiek jelentkezési határideje: okt. 15. Jelentkezni lehet Danhauser László titkár címén: Budapest, Bajza-u. 45. Tüntessük fel: Kér-e szállást? Kosztot?

Külmisszió a rádióban. Isten iránti hálával és örömmel hallottuk, hogy a külmisszió hangja is megszólalt a rádiós istentiszteleteinken. D. Kapi Béla püspök felszólítására egyesületünk titkára, Danhauser László hirdette az igét. I. Róm. 14 alapján ébresztette a felelősségünket a pogány, de közelebről a finn-ugor néprokonaink iránti misszióra.

Néprokoni misszióról, már a mult számunkban irtunk. Már a felelősség gondolata is széles rétegeket mozgat meg. A szarvasi konferencián és a gyenesdiási lelkészevangélizáción is elhangzott erről egy-egy előadás. Erre a célra rögtönzött perselypénz is megmutatta, hogy az ügy magyar ügy, magyar kötelesség. Szarvason 203 pengő, Gyenesdiáson 81 pengőt tett ki az offertórium.

Kunos Jenőről és családjáról, mióta megindult az oroszháború, semmi hírt sem kaptunk. Természetes, hogy mi sem írhatunk és küldhetünk ki semmit. Éppen ezért hathatósabban imádkozunk értük. Isten, gondviselő Isten. Ő tud segíteni.

Kérelem. Kérjük mindazokat, akiknek van orosznyelvű újtestamentumuk, vagy teljes bibliájuk és nélkülözni tudják, küldjék el egyesületünknek.

„Egyházunkra a háborúval kapcsolatosan újabb feladatok várnak... Új egyházi feladatok lépnek eléink most és a

háborút követő időben. Európa térképének kialakulása új missziói feladatok elé állít, különösen évezredek fajtestvéreinkkel kapcsolatosan." — D. Kapi Béla püspök.

Japán. Nyolchónapi tanácskozás után a 42 egyháza szakadt japán protestantizmus „Krisztus Egyháza Japánban” néven egyesült. Megállapodtak egy közös hitvallásban és közös egyetemes gyűlés-

ben. Az új egyház élén Tomita lelkész áll. Az egyházszervezet szerint az egész ország tizenegy egyházkerületre oszlik; ezeknek 300 képviselője (150 lelkész és 150 világi) alkotja az egyetemes gyűlést.

Dr. Szeberényi Lajos Zsigmond békéscsabai lelkész, az arad-békési egyházmegeye volt esperese, felsőházi tag, Egyesületünk tanácstagja, életének 82-ik évében szeptember 23.-án elhalálozott.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1941. évi augusztus hó 23-tól szeptember 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1941-re: Budapestről: Baar Madas Leánynev. int. növendékei 8 (2), Senkeritz Anna 1 (1), Luchési Róbertné 1 (1), Joób Olivér Nyiregyháza 3 (1), Linberger Frigyes Sopron 1, Jermányi József Pitvaros 1 (1), Bánki Horváth Györgyné Orosháza 1 (1), Mikó Józsefné Soltvadkert 1 (1), Hány Józsefné Gyopárhalma 1 (1), Szerényi Anna Hódmezővásárhely 3 (1), özv. Mikolai Jánosné Szarvas 1 (1) P.

Offertorium: Budapest, Üllői-u. külm. óra 7.47 P.

Adományok: Mezőberényi I. ker. egyház nőegylete 10, Szerényi Anna Hódmezővásárhely 1, Baar Madas Leánynev. int. evangélikus növendékei Budapest 63.92 P, Gyémánt Ferencné Budapest 50 P.

Perselygyűjtés: Léváról: Nőegylet bibliaköre 2.12, Rohonyi Arturné 0.70, Tóth László útján Orosháza 24.20, Liesche Károlyné Győr 8, Bibliaórák és iskolások Pápa 17.63, Krecsák János Irsa 14, Alsópázsiti imaközösség Nyiregyháza 8.30, Martos Ödön Sopronkőhidtelep 3, Kispestről: Tomcsányi László útján: Rózsatéri bibliáórák 3.01, Ifjúsági egyesület 6.63, Luchési Róbertné Budapest 10.04 P.

Gyermekszövetség: Gyűjtése: Csánk 7 P. Bélyegért: Sárvár 10.80 P.

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről Végh Emilia 5, Jung Pálné 2, Radocsay Jenőné 5, Zalán Frigyes Aszód

5, Imaközösségi tag Orosháza: 5, 2, 3. „Atom” Mezőnagymihály 5, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Ságghy Jenő Balatonszárszó 2, özv. Vásárhelyi Dezsőné Tinnye 3, Schuller Ödön Sopron 2 P.

Kunos Jenőék karácsonyi ajándékára adakoztak: Pataki Vilma 1, Lázárné 1, Luchési Róbertné 3, N. N. 0.50, Borsányi Mária 1, Radocsay Jenőné 2, Lányi Béláné 1, Koncz Dániel 1, Regős Emilia 5, N. N. 5, Undi Imréné 3, Orbán Sándorné 1, Tasnádiné 10, Vikárné 3 P. Összesen 37.50 P, mely összeget Kunos Jenő missziójára használjuk fel, mert a mostani helyzetben Kínába csomagot küldeni nem lehet.

Rokonnépek missziójára: Szarvasi közösségi és missz. konferencia 203.26, N. N. Szarvas 5, Gyenesdiási lelkész-evangelizáció 81.26 P.

Ujonnan belépett tagok: Budapestről: Senkeritz Anna, Luchési Róbertné, özv. Györy Jánosné Békéscsaba, Hány Józsefné Gyopárhalma, Mikó Józsefné Soltvadkert, Linberger Frigyes Sopron, Bánki Horváth Györgyné Orosháza, özv. Lackner Ferencné Miskolc, Kővágó Istvánné Cegléd.

Használt bélyeget küldtek: Tomcsányi László tanítványai Kispeszt.

Használt bélyeg eladásából: Rimár Jenő Budapest 4 P.

Cél megjelölése nélkül: Fodor Kálmán Győr 2, Evangélikus lelk. hiv. Csilaghely 1, özv. Benkovics Sándorné Fót 1.20 P.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1941. szeptember hó 22.

Csekszámlla: 16.188.

Rimár Jenő, pénztáros,

VI. Fóti-ut 22.